

Με την αναρριεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο δεν συμμορφώθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου «Comitato Venezia vuole vivere» της 9ης Ιουνίου 2011, στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση της Επιτροπής «πρέπει να περιέχει, αυτή καθ'εαυτήν, όλα τα αναγκαία για την εκτέλεσή της [από τις εθνικές αρχές] στοιχεία». Ωστόσο, μολονότι η απόφαση δεν περιείχε τα αναγκαία στοιχεία για την εκτέλεσή της από τις εθνικές αρχές, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία παράλειψη όσον αφορά τη μέθοδο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, οπότε υπέπεσε σε πλάνη περι το δίκαιο.

Βάσει των αρχών που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφασή του «Comitato Venezia vuole vivere», στο πλαίσιο της ανακτίσεως, εναπόκειται στο κράτος μέλος — και συνεπώς όχι στον αποδέκτη — να αποδείξει κατά περίπτωση ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Εν προκειμένω, ωστόσο, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, παρέλειψε να διευκρινίσει τον «τρόπο» της ως άνω εξακριβώσεως· κατά συνέπεια, μη διαθέτοντας τα αναγκαία στοιχεία για να αποδείξει, στο πλαίσιο της ανακτίσεως, ότι τα χορηγηθέντα πλεονεκτήματα συνιστούν, για τους αποδέκτες, κρατικές ενισχύσεις, η Ιταλική Δημοκρατία — με τον νόμο 228 της 24ης Δεκεμβρίου 2012 (άρθρο 1, παράγραφοι 351 επ.) — αποφάσισε να αντιστρέψει το βάρος της αποδείξεως, αντίθετα προς τα όσα έχουν κριθεί με την κοινοτική νομολογία. Κατά τον Ιταλό νομοθέτη, ειδικότερα, δεν εναπόκειται στο κράτος, αλλά στην εκάστοτε επιχείρηση που είναι αποδέκτης των χορηγηθεισών ενισχύσεων, υπό τη μορφή απαλλαγής από επιβαρύνσεις, να αποδείξει ότι τα εν λόγω πλεονεκτήματα δεν νοθεύουν τον ανταγωνισμό ούτε επηρεάζουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών· ελλείψει τέτοιας αποδείξεως, τεκμαίρεται ότι το χορηγηθέν πλεονέκτημα νοθεύει τον ανταγωνισμό και επηρεάζει το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Τούτο είναι προδήλως αντίθετο προς τις αρχές που το Δικαστήριο διατύπωσε στην απόφαση «Comitato Venezia vuole vivere».

Προσφυγή της 26ης Φεβρουαρίου 2013 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-96/13)

(2013/C 129/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Μ. Πατακιά και Α. Τοκάτ)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα:

— Να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία με την εισαγωγή όρων στην προκήρυξη ανοικτού διαγωνισμού για την παροχή υπηρεσιών υποστήριξης παραγωγικής λειτουργίας του ΟΠΣ-ΙΚΑ και του διαδικτυακού τόπου του ΙΚΑ καθώς και εμπλουτισμού των βάσεων δεδομένων, χρονικής διάρκειας 30 μηνών (αριθμός

διακήρυξης Λ30/ΠΟΥ/9/5-6-2009 — δημοσίευση στην Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης με αριθμό 2009/S110-159234), όπου αφενός οι υποψήφιοι ανάδοχοι έπρεπε να διαθέτουν εμπειρία στην εκτέλεση παρόμοιων συμβάσεων σε ελληνικό ασφαλιστικό οργανισμό και αφετέρου η εμπειρία των υπεργολάβων δεν μπορούσε να στοιχειοθετήσει εμπειρία για τους υποψήφιους ανάδοχους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 2 και των άρθρων 44 παράγραφος 2 και 48 σε συνδυασμό με το άρθρο 2 της οδηγίας 2004/18/ΕΚ (1).

— Να καταδικαστεί η Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- 1) Η εν λόγω επικαλούμενη παράβαση των άρθρων 44, παράγραφος 2 και 48 σε συνδυασμό με το άρθρο 2 της οδηγίας 2004/18/ΕΚ αναφέρεται στη διαγωνιστική διαδικασία του ΙΚΑ, ως αναθέτουσας αρχής, σχετικά με την παροχή Υπηρεσιών υποστήριξης παραγωγικής λειτουργίας του ΟΠΣ-ΙΚΑ και του διαδικτυακού τόπου του ΙΚΑ καθώς και του εμπλουτισμού των βάσεων δεδομένων.
- 2) Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο όρος προκήρυξης, σύμφωνα με τον οποίο επιβάλλεται η ύπαρξη εμπειρίας υλοποίησης ολοκληρωμένου πληροφοριακού συστήματος (ΟΠΣ) σε φορέα κοινωνικής ασφάλισης στην Ελλάδα, συνιστά γεωγραφικό όρο που παραβιάζει τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και μη διάκρισης, όπως αυτές κατοχυρώνονται στα άρθρα 2, 44, παράγραφος 2, και 48 της οδηγίας 2004/18.
- 3) Επισημαίνεται ότι, στις απαντήσεις τους στην αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής, οι ελληνικές αρχές ανέλαβαν υποχρέωση να προχωρήσουν όλες τις αλλαγές σύμφωνα με την αιτίαση της Επιτροπής, αποδεχόμενες στην ουσία την αποδιδόμενη παράβαση.
- 4) Επίσης, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο όρος της προκήρυξης, ο οποίος προβλέπει ότι η εμπειρία των υπεργολάβων του υποψηφίου αναδόχου δεν στοιχειοθετεί εμπειρία για τον τελευταίο, παραβιάζει το άρθρο 48 της οδηγίας 2004/18, εφόσον, συνέπεια του όρου αυτού, οι υποψήφιοι ανάδοχοι δεν δύνανται να επικαλεσθούν την εμπειρία τρίτων προκειμένου να αποδείξουν ότι διέθεταν την απαιτούμενη τεχνική ικανότητα για να εκτελέσουν την εν λόγω σύμβαση.
- 5) Στην απάντησή τους, οι ελληνικές αρχές δεσμεύτηκαν ότι στα τεύχη προκήρυξης για το νέο διαγωνισμό, θα προβλέπεται ρητώς η δυνατότητα των υποψηφίων αναδόχων οικονομικών φορέων να επικαλούνται τη σχετική εμπειρία τρίτων οντοτήτων όπως οι υπεργολάβοι, αποδεχόμενες στην ουσία και την ως άνω δεύτερη αιτίαση της Επιτροπής.
- 6) Εντούτοις, οι ελληνικές αρχές απέτυχαν να καθορίσουν συγκεκριμένη ημερομηνία προκήρυξης νέου διαγωνισμού και αντί αυτού αποφάσισαν να παρατείνουν τη διάρκεια της προηγούμενης σύμβασης, επικαλούμενες λόγους εκ της εσωτερικής έννομης τάξης.

7) Η Επιτροπή διαπίστωσε επομένως ότι η επικαλούμενη παραβίαση των προαναφερθεισών διατάξεων της οδηγίας 2004/18 εξακολουθεί να ισχύει, χωρίς οι επικαλούμενοι λόγοι να μπορούν να την δικαιολογήσουν και κατέθεσε προσφυγή για διαπίστωση της εν λόγω παραβίασεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

(¹) *EE L 134* της 30.4.2004, σ.114

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Tribunal Sibiu (Ρουμανία) στις 27 Φεβρουαρίου 2013 — Silvia Georgiana Câmprean κατά Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Medias, Administrația Fondului pentru Mediu

(Υπόθεση C-97/13)

(2013/C 129/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Sibiu

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Silvia Georgiana Câmprean

Καθών: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Medias, Administrația Fondului pentru Mediu

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αντιβαίνει στις διατάξεις του άρθρου 110 ΣΛΕΕ η εισαχθείσα με τον νόμο 9/2012 κανονιστική ρύθμιση, συνιστώντας στην πράξη μέτρο το οποίο συνεπάγεται προδήλως δυσμενείς διακρίσεις;
- 2) Πρέπει το άρθρο 110 ΣΛΕΕ να ερμηνευθεί ως αποκλείον το κάθεστώς που εισήχθη με τον νόμο 9/2012 (κατά την αρχική του διατύπωση), με το οποίο καθιερώθηκε φόρος για τις ρυπογόνες εκπομπές των αυτοκινήτων οχημάτων, στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστώνεται ότι το εν λόγω φορολογικό μέτρο είναι σχεδιασμένο κατά τρόπο ώστε να αποτελεί αντικίνητρο για τη θέση σε κυκλοφορία, εντός του οικείου κράτους μέλους, μεταχειρισμένων αυτοκινήτων που έχουν αγορασθεί σε άλλα κράτη μέλη, χωρίς ωστόσο να αποτελεί αντικίνητρο για την αγορά εντός του οικείου κράτους μέλους μεταχειρισμένων οχημάτων της ίδιας παλαιότητας και του ίδιου βαθμού φθοράς;

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 27 Φεβρουαρίου 2013 — Martin Blomqvist κατά Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Υπόθεση C-98/13)

(2013/C 129/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείων: Martin Blomqvist

Εφεσίβλητες: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (¹), την έννοια ότι «διανομή [...] στο κοινό» εντός κράτους μέλους ενός προστατευμένου κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας προϊόντος συντρέχει όταν μια επιχείρηση συνάπτει μέσω ιστότοπου τρίτης χώρας συμφωνία πωλήσεως και αποστολής του προϊόντος σε ιδιώτη αγοραστή με γνωστή στον πωλητή διεύθυνση στο κράτος μέλος στο οποίο το προϊόν προστατεύεται κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας, πληρώνεται για το προϊόν και διενεργεί την αποστολή στον αγοραστή στη συμφωνηθείσα διεύθυνση ή απαιτείται συγχρόνως, στην περίπτωση αυτή, το προϊόν να έχει αποτελέσει πριν την πώληση αντικείμενο προσφοράς προς πώληση ή διαφημίσεως απευθυνόμενης ή αναρτημένης σε διαδικτυακό ιστότοπο απευθυνόμενο προς τους καταναλωτές του κράτους μέλους εντός του οποίου παραδίδεται το προϊόν;
- 2) Έχει το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/95/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (²), την έννοια ότι συνιστά «χρήση σήματος στις συναλλαγές» εντός κράτους μέλους το γεγονός ότι μια επιχείρηση συνάπτει μέσω ιστότοπου τρίτης χώρας συμφωνία πωλήσεως συμφωνία πωλήσεως και αποστολής προϊόντος, που φέρει το σήμα σε αγοραστή με γνωστή στον πωλητή διεύθυνση στο κράτος μέλος στο οποίο το σήμα είναι καταχωρισμένο, πληρώνεται για το προϊόν και διενεργεί την αποστολή στον αγοραστή στη συμφωνηθείσα διεύθυνση ή απαιτείται συγχρόνως, στην περίπτωση αυτή, το προϊόν να έχει αποτελέσει πριν την πώληση αντικείμενο προσφοράς προς πώληση ή διαφημίσεως απευθυνόμενης ή αναρτημένης σε διαδικτυακό ιστότοπο απευθυνόμενο προς τους καταναλωτές του εν λόγω κράτους μέλους;
- 3) Έχει το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (³), την έννοια ότι συνιστά «χρήση σήματος στις συναλλαγές» εντός κράτους μέλους το γεγονός ότι μια επιχείρηση συνάπτει μέσω ιστότοπου τρίτης χώρας συμφωνία πωλήσεως συμφωνία πωλήσεως και αποστολής προϊόντος, που φέρει το σήμα σε αγοραστή με γνωστή στον πωλητή διεύθυνση στο κράτος μέλος στο οποίο το σήμα είναι καταχωρισμένο, πληρώνεται για το προϊόν και διενεργεί την αποστολή στον αγοραστή στη συμφωνηθείσα διεύθυνση ή απαιτείται συγχρόνως, στην περίπτωση αυτή, το προϊόν να έχει αποτελέσει πριν την πώληση αντικείμενο προσφοράς προς πώληση ή διαφημίσεως απευθυνόμενης ή αναρτημένης σε διαδικτυακό ιστότοπο απευθυνόμενο προς τους καταναλωτές του εν λόγω κράτους μέλους;